

În curtea unei case galbene locuia o pisică. Vara dormea la umbra cenușie a unui cireș plin de ramuri. Iarna se încălzea cum putea mai bine și cerea să intre în casă: mieuna pe verandă, stătea pe pervazul ferestrei sau lovea cu lăbuța în geam până când i se permitea să intre. Odată, când stăpânii nu erau acasă, a încercat să sape un tunel, dar, din nefericire, tunelul s-a oprit într-un perete.

Pisica făcea multe năzbâtii, iar la început toată lumea credea că era motan.

Au numit-o Sashy.

Când stăpânii au aflat că era, de fapt, pisică, au decis să nu îi schimbe numele pentru că se obișnuiseră să o strige așa.

Familia care locuia în casa galbenă îi acorda atenție pisicii doar atunci când aceasta făcea vreo năzbâtie.

Într-o zi, membrii familiei vorbeau despre poznele pe care le făcea pisica.

— Ieri s-a urcat pe bancul de lucru și a răsturnat o cutie de vopsea roșie, zise tatăl. Acum, atelierul meu este de nerecunoscut.

— Întotdeauna cere ceva! interveni mama. În plus, îi place să se plimbe printre roșii, zise ea cu mâinile în șolduri.

Nu știam că pisicilor le plac atât de mult roșiile!

— Când merge pe acoperiș, face atât de mult zgomot, încât se aude până în camera mea. Iar noaptea se întâlnește cu alte pisici și miaună atât de tare încât nu pot dormi. Dimineața trebuie să mă trezesc devreme ca să merg la școală și uneori mă simt obosită. Mamă, pot să stau astăzi acasă? spuse Sonia, fiica cea mare a familiei.

Mama clătină din cap și îi dădu Soniei pachețelul cu sendvișuri pentru școală.

Pisica sări pe pervazul ferestrei și mieună cât de tare putu. Câinele, Arlo, începu să latre.

Când nu o vedea nimeni, Sashy îl lovea cu lăbuța ca să nu mai mănânce bobیțele uscate din bolul ei.

— **pot să spun și eu ceva?
întrebă Luna, dar nimeni nu o auzi.**

Mezina familiei era destul de mare. Putea să se spele singură pe dinți și să meargă pe trotinetă. Dar era prea mică să meargă la școală și să fie supărată de poznele pisicii. O plăcea pe Sashy pentru că avea blana moale de culoarea biscuiților cu vanilie și ochii migdalați care o priveau întotdeauna cu bucurie.

Fata voia să spună ceva. Inima îi bătea repede și se simțea agitată. Încercă să găsească cuvintele potrivite, însă nu reuși.

— **Pentru că face atât de multe boroboațe,**

continuă tata, o vom duce la mătușa Rodica.